

[Poul Schlüter.]

den til, at det kommunale skattetryk stiger til næste år, er den overvælfning f. eks. på socialområderne, som i kraft af for længst vedtagen lovgivning nu gør sig gældende. Men vi ved også alle, måske med undtagelse af indenrigsministeren, at de kommunale skatter stiger ud over dette, og det er det, jeg sætter et spørgsmålstejn ved. Det er klart, at man ikke kan hindre kommunerne i at gennemføre skattestigninger, som svarer til, hvad folketinget har læsset over på kommunerne af nye udgifter, men man kunne have lagt et strammere loft end det, regeringen har gjort, over kommunerne, ved at forhindre, at de kommunale udgifter stiger ud over det punkt. Det har man forsømt.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg kan ikke gøre for, at hr. Poul Schlüter ikke følger med i, hvad der sker ude omkring i landet; det er måske, fordi han er så optaget af det, der sker her i folketinget. Men det, der sker ude omkring i landet, er stort set, at kommunerne holder sig til den stigning, som vi har lagt på dem, nemlig gennem dagpengeordning og sygesikringsordning, omkring 2 pct. Det er det, der er generelt; så er der undtagelser, der bekræfter reglen, og der er andre ting, som betyder en større stigning.

(Kort bemærkning).

Poul Schlüter: Hvis indenrigsministeren måtte have sikre oplysninger, som viser, at det kommunale skattetryk stiger kun så lidt, som han nu hævder, ude omkring i landet, så vil jeg være glad for at få dem.

Nu siger indenrigsministeren: ude omkring i landet. Så må jeg til gengæld spørge: vil indenrigsministeren da bestride, at i Københavns kommune — og her bor jo mange mennesker — stiger skatterne i hvert fald med omkring 4 points, og at der derfor bliver tale om en voldsom forhøjelse af trækprocenterne her? Det må jeg anse for en kendsgerning.

Enggaard: Må jeg allerførst sige til indenrigsministeren, at jeg tror, at en del af den diskussion, der her har været ført om skatte-loftets betydning, kunne have været und-

gået, hvis det svar, udvalget har modtaget på et spørgsmål om virkningen af at forlænge sidste års skatte-loft uændret for kommunerne, havde været knap så summarisk, som tilfældet var. Man måtte opfatte svaret derhen, at de 1.500 mill. kr. ville være virkningen af at forlænge sidste års skatte-loft for kommunerne, og heri var der ikke givet noget fortolkningsbidrag som det, indenrigsministeren nu har været fremme med.

Finansministeren, som karakteriserede de indlæg, der kom fra de tre oppositionspartier, som kværuanteri, kan efter min mening være overbevist om, at de mennesker, som rammes af afgiften ved salg af fast ejendom, egentlig ikke føler, at den karakteristik er rigtig. Man har nævnt problemerne om hussalg, og min kollega hr. Jens Foged har været inde på spørgsmålet om folk, som etablerer sig i selvstændig virksomhed, om de unge landmænd f. eks., som man fra samfundets side har ment det rigtigt at støtte i bestræbelserne på at blive selvstændige, og som direkte eller indirekte rammes på deres sparemidler i forbindelse med denne afgift. Jeg er overbevist om, at brede kredse i befolkningen føler, at dér, hvor det rammer, fordi man skal flytte, fordi man skal sælge, eller fordi man skal etablere sig, er det ikke en rimelig afgift.

Det bliver anført fra finansministerens side, at det jo er en 300 år gammel afgift, og så er det, ligesom om alt er ved det gode gamle, så behøver man ikke at være så forundret eller så ked af det. Jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, nu da begrebet stavnsbånd har været bragt ind i debatten, at det var jo også dengang, vi sidst havde stavnsbåndet, så pengene passer i den forstand.

Finansministeren forsøgte at besvare hr. Jens Fogeds spørgsmål om, hvordan det vil gå med vurderingsreglerne for fast ejendom som følge af denne nye afgift. Jeg må være enig med hr. Jens Foged i, at hvis man logisk skal følge finansministerens argumentation og begrundelse for lovforslaget — og heri hedder det sig jo, at det er sælgeren, der skal bære denne afgift — hvis man altså følger finansministerens skrevne agitation og argumentation på disse felter, så må det logiske vel være, at den vurderingssum, som man finder frem til ved 15. almindelige vurdering ud fra de almindelige principper, som